

האיש שהסעיר את המדינה בסיפורי בריחתו

מהכלא - הוא כיום אסיר למחלתו

בלתי-נדלים, הולכות ודועכות. סיפר נחמן פרקש:

הגעתי לפרשת דרכים בחיים שלי. הפצע בגלג שלי זה לא סתם פצע. זה הפתח שממנו צריך לצאת כל הילכוך והזוהמה שהכנסתי לגוף שלי במשך השנים. כל היום שלי מורעל מסמים ומסיגריות ומכל הרע-לים. זאת ההזדמנות שלי להוציא הכל ולהיטהר. אם אני לא אעשה את זה - אמות.

תמיד חשבתי שאני צריך להיות חזק יותר מכולם. האמנתי בכוח. היום אני יודע שזאת היתה אשליה. אני רוצה להשיג תנוה. למלא את היעוד האמיתי שלי כבן-אדם. לחזור למקורות.

התחלתי לחפש את המקורות כבר לפני הרבה זמן. לקחתי איתי ספר תנ"ך ויצאתי לטבע. אני מאמין שהתנ"ך זה ספר החוקים האמיתי והחיים בטבע הם החיים האמיתיים. הייתי נודד ממקום לי מקום ומתרוקן מאנשים. החברה תמיד הויקה לי בגללה סבלתי כל החיים שלי. חיפשתי את הדרך לאלוהים. זה היה קשה בשבילי. אף פעם לא הדריכו אותי למצוא את דרך האמת. בתקופה הזאת כבר הייתי מכור לסמים. שאותם התחלתי לקחת בכלא. חשבתי שבעזרת הסמים אצי-ליח להתעלות. להיות יותר מאחרים. אבל הסמים רק הרסו אותי. הם לא גילו לי שום כוח עליון.

היום אני יודע מה הדרך האמיתית. היא מולי שלי שמצאתי אחרי הפציעה. את אלייקים. הוא מכון אותי. דבר ראשון הפסקתי לקחת סמים. אלייקים רצה שי-

התחלתי את החיים קרוב לדת. אני בא ממישפחה ממוצא צ'כי. בבני-ברק. ההורים שלי הם דתיים. אני התקלקלתי. הושפעתי מהסביבה. התדרדרתי לפשע בגיל 18. הייתי עושה גניבה פה וגניבה שם. ככה הגעתי לבית-הסוהר. שם נהרסתי לגמרי. בעצם אני לא מה שעשו ממני. בסך-הכל אני לא מסוגל להיות סגור. זה משגע אותי. אני מקבל מזה מחלות ומפסיק לחשוב. בגלל זה ברחתי כמה פעמים. כל פעם תפסו אותי והחזירו אותי לבית-הסוהר.

למות בשדה

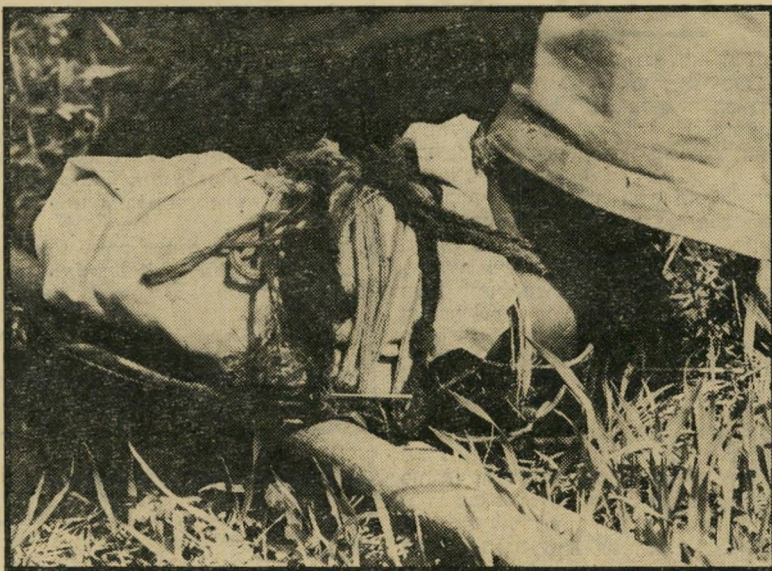
ולגמור הכל

גם כשהייתי משתחרר לא היו מניחים לי. המישורה רדפה אחרי כל הרי זמן. בגלל זה המשכתי בפשע וחזרתי שוב לבית-הסוהר. ישבתי 15 שנים מהחיים

זה להיות אדם פשוט. אם נוגטים לך סטירה. תפנה את הלחי השנייה. אני מסתכל על העם שלי. היהודים זה עם קדוש. אבל אלה שחיים כאן הם לא יהודים. ליהודים יש יעוד להביא את הטוב לעולם. אלה שחיים כאן עושים רק רע. ארץ-ישראל זה ארץ הקודש. לא ככה צריך להיות כאן. צריך לחזור אל הר-טבע. אל האדמה.

את כל הדברים האלה למדתי מאלייקים. אבל אני רק בהתחלת הדרך. הוא מכון אותי. מלבדו אין לי אף אחד.

המישפחה שלי מתנכרת לי. יש לי שני אחים. שלא רוצים לראות אותי. אשתי, גאולה, ברחה ממני. את הבן שלי, סה, שהוא היום בן שמונה. לקחו ממני. הוא נמצא אצל מישפחה מאמצת בירושלים. אישתי לא יכולה לטפל בו. היה לי גם גור נמרים. שאותו גנבתי מגן-החיות בתל-אביב. אבל לקחו לי אותו. היום אני רוצה לשכוח את כל העבר

הרגל הנמקה

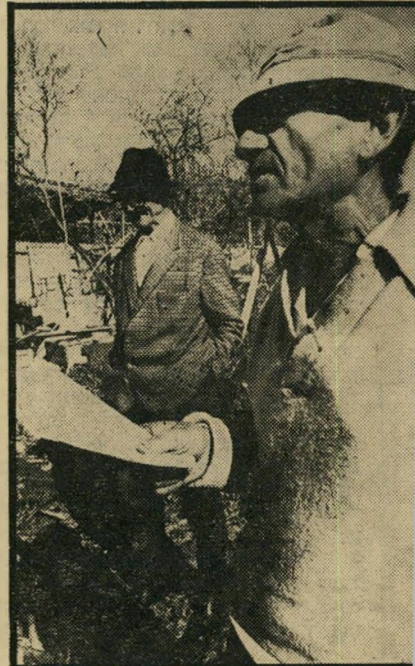
של פרקש. כתוצאה מפציעה שלא טופלה התפשט זיהום בכף הרגל ואצבע האגודל נתקפה בנמק. אם לא יקבל פרקש טיפול רפואי, עלול הריקבון להתפשט בכל הרגל ומשם בחלקי גוף אחרים. מצב זה טומן בחובו סכנה לחיי פרקש אולם הוא אינו מוכן לפנות לבית-חולים.

הצריך של פרקש

במושב אמירים. פרקש הגיע למקום אחר פציעתו. את הצריך העמיד לרשותו אלייקים שוודר. קנדי המתגורר מזה שנתיים בארץ. שוודר מטפל בפציעתו של פרקש בעזרת עלים. הוא הבטיח לפרקש שאם ימלא אחר כל הוראותיו תחלים כף הרגל כליל.

שלי. נהרסתי לגמרי. הייתי פעם אדם חזק. התעסקתי באיגרוף. היום אני רק עור ועצמות. הטעות שלי הייתה שנלחמתי נגד הרי מימסד. החברה עשתה לי עוול. היא רדפה אותי בלי מנוחה. חשבתי שאני יכול לצאת נגדה. היום אני רק מבין נגד איזה כוחות נלחמתי. לכן אני מאמין שהדרך הנכונה

הטבעוני

שלום זמיר (מימין). חושב מושב אמיר-רים, הוא בין הבודדים המתעניינים במצבו של פרקש. לידו שחואל שפירא. הם הצינו לפרקש להיבדק אצל רופא טיבעוני.

אפסיק גם לעשן. בהתחלה לא החזקתי מעמד, אבל כבר כמה ימים שלא נגעתי בסגרייה. אין לי ברירה. זאת הדרך היחידה להיטהר ולהבריאה.

רופאים אני לא רוצה. הם יודעים רק לחתוך. אצלי הבעיה היא שכל הגוף מורעל. הם לא יכולים לעזור לי. הפצע הזה צריך להשאר פתוח עד שכל הרעלים יצאו דרכו מהגוף. אז הוא יתרפא. אלייקים נתן לי עלים. שאותם אני שם על הפצע. הם עוזרים לריפוי. אבל העיקר זה ההיטהרות. לא רק של הגוף, גם של הנפש.

היום אני מבין שטעיתי. צריך להיות אדם פשוט. להוריד את הראש. אני חיפשתי דברים גדולים. בשביל זה אני משלם היום. אלייקים מלמד אותי פרקים מה-תנ"ך. גם מהברית הישנה וגם מהחדשה. בעצם אין הבדל בין יהודי ונוצרי. העיקר זה דרך החיים.

הנביא

אלייקים שוודר, המגדיר את עצמו כשליחו של אלוהים. שוודר טוען כי אלוהים הבטיח לו, בשיחה עמו, כי לפרקש מובטחת רפואה שלמה, אך הדבר תלוי אך בו.

חזרה-בשוכה. היא מתגוררת בשכונה דתית בירושלים ומנהלת אורח חיים דתי לכל דבר. עד לפני זמן מה היא התפרנסה מעבודה כעוזרת בית. כיום היא מקדישה את כל זמנה ללימודי הקודש, שומרות כשרות ומקפידה על מיצוות. לפרקש אין כל קשר עימה כיום. היא מקורבת לחוגים של נטוריי-קרתא.

האיש שנחמן פרקש תולה בשיטותיו את רפואתו, אלייקים שוודר, סבור כי הוא שליחו של האלהים. "אני מדבר הרבה עם אלוהים ועם אברהם יצחק ויעקוב", סיפר שוודר. "הם מכוונים את מעשי. שאלתי אותם אם יש רפואה לפרקש והם הבטיחו שישי, אבל זה תלוי בו.

"האלוהים שלח אותי להודיע לאנשים שחורבן העולם יחול בעוד 320 שנה בדי-דיוק. מי שיחזור למקורות ויחיה חיים טהורים, נשמתו תעבור אחרי מותו לעולם אחר. אבל לא צריך לחכות עד החורבן. מי שיחזור למקורות היום, מובטח לו העולם הבא."

חסדי שמיים

וטיבעונות

במושב אמירים מתגוררים צימחונים וטיבעונים בלבד. מרבית תושבי המושב מתכרמים לפרקש ורואים בו גורם זר שיש להרחיקו. מעטים בלבד באים לבקר ומתעניינים בבריאותו. שלום זמיר, איש המושב, הוא בין היחידים המושיטים לפרקש יד בצרתו.

"הצעתי לפרקש לנסוע לרופא טיבעוני מפורסם בירושלים. הוא ידוע מאוד וי-הצלחה להציל כבר אנשים רבים, שהרפו-את המקובלת לא הצליחה לעזור להם. פה באמירים מרבית התושבים חושבים שצריך לפנות את פרקש לבית-חולים. הם טיבי-עונים, אבל מאמינים ברפואה המודרנית. אנחנו רק כמה טיבעונים במושב שמת-נגדים לרפואה המודרנית. לדעתנו היא רק מרעילה את הגוף. הרפואה שלנו מבור-ססת על הטיבעונות. לפי הכללים של ה-רפואה הטיבעונית לא כורתים אברים. הטבע מסוגל לרפא איפלו מקרים קשים ביותר."

פרקש מוכן להיבדק אצל הרופא טיבי-עוני בירושלים ולקבל את טיפולו. אולם הוא סובל מכאבים חזקים, וקשה לו לני-סוע מהגליל לירושלים ברכב פרטי. גם הטיפול עולה כסף רב ולפרקש אין מקורות מימון. מאידך מאיימת סכנת הת-פשטות הנמק על חייו. באין מוצא ממתין פרקש לחדשי-שמיים.